

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

3 grudnia

№ 120.

Rok 1925.

TREŚĆ:

USTAWA:

Poz.: 863—z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia 1675

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: 864—z dnia 13 listopada 1925 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Alteroda w powiecie grudziądzkim w województwie pomorskim i wcieleniu jego terytorjum do gminy wiejskiej Rywałd Śląschecki w tymże powiecie. 1677

865—z dnia 13 listopada 1925 r. o zniesieniu obszaru dworskiego „Nowa Wieś” w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim i włączeniu jego terytorjum do gminy wiejskiej „Nowa Wieś” w tym samym powiecie. 1677

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 866—Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 1925 r. o zmianie granic okręgów sądów powiatowych w Janowie i Gródku Jagiellońskim, w okręgu sądu okręgowego we Lwowie. 1678

867—Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 2 grudnia 1925 r. o wprowadzeniu niektórych zmian do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1925 r. w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą. 1678

863.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 28 października 1925 r.

o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650).

Art. 1. W ustępie 1-szym art. 1-go ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650) po słowie „robotnicy” dodaje się słowa „i pracownicy umysłowi”, zaś po słowie „robotników” dodaje się słowa „lub pracowników umysłowych”, a w ustępie 2-im po słowie „robotników” dodaje się słowa „i pracowników umysłowych”.

Po ustępie 1-szym tegoż artykułu dodaje się dwa nowe ustępy treści następującej:

„Kategorie pracowników umysłowych, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Pracownicy umysłowi, zarabiający powyżej 500 zł. miesięcznie, nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia”.

Art. 2. W art. 2 tej ustawy, w punkcie a) art. 6 oraz w artykułach 15 i 30 wszędzie po słowie „robotnik”, „robotnicy” i t. d. dodaje się w odpowiedniej liczbie i przypadku słowa „i pracownik umysłowy”, zaś w artykułach 4, 16 i 29 po słowie „robotnik” i t. d. dodaje się z uwzględnieniem liczby i przypadku słowa „względnie pracownik umysłowy”.

Art. 3. W ustępie 1-szym art. 7 tej ustawy po słowach: „najwyższą normą zarobku” wstawia się słowo „dziennego” i uzupełnia się ten ustęp zdaniem następującem:

„natomiast wkładki zakładów pracy, uiszczane w stosunku do pracowników umysłowych, wynoszą 2,5% każdorazowo wypłacanych im zarobków, przy czem analogiczna najwyższa norma zarobku dziennego wynosi 8 zł.”.

W ustępie 3-im tegoż artykułu po zdaniu 1-szem dodaje się nowe zdanie treści następującej:

„w stosunku do wkładek pracowników umysłowych pracodawcy potrącają $\frac{2}{6}$ tych wkładek, zaś $\frac{3}{6}$ dopłacają z funduszków własnych”.

W zdaniu 2-ym ustępu 3-go tegoż artykułu oraz w ustępie 4-ym tegoż artykułu dwukrotnie dodaje się po słowie „robotników” słowa: „i pracowników umysłowych”.

Art. 4. Ustęp pierwszy art. 8 tej ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Dopłaty Skarbu Państwa do funduszu bezrobocia wynoszą 50% kwoty, należnej temu funduszowi tytułem wkładek, uiszczanych przez zakłady pracy w stosunku do robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia”.

Art. 5. Na końcu ust. 2-go art. 9-go tej ustawy dodaje się następujące słowa:

„z tem jednak zastrzeżeniem, że Skarb Państwa nie bierze udziału w pokryciu tej części niedoboru, która powstała na skutek akcji zabezpieczeniowej pracowników umysłowych”.

Ustęp 3-ci tegoż artykułu otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli ogólne rezerwy funduszu bezrobocia osiągną 50% rocznych wkładek, uiszczanych przez zakłady pracy w stosunku zarówno do robotników, jak i pracowników umysłowych, natenczas Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia obowiązany jest obniżyć wkładki stosownie do rozmiaru bezrobocia, lub też podwyższyć zasiłki, przewidziane w art. 11 niniejszej ustawy, do wysokości, nie przekraczającej 60% każdorazowego zarobku zabezpieczonych, z tem wszakże, że podwyżki stopniowane będą według skali, przewidzianej w art. 11 niniejszej ustawy, z uwzględnieniem najwyższych norm zarobków, będących podstawą do obliczenia wkładek”.

Art. 6. Po ustępie 1-szym art. 10-go tej ustawy dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Fundusze, powstałe z wkładek zakładów pracy, uiszczanych w stosunku do pracowników umysłowych, stanowią do czasu uregulowania w drodze ustawodawczej ubezpieczenia pracowników umysłowych na wypadek bezrobocia składową część funduszu bezrobocia. Dla funduszy tych, jak również dla sum, wydatkowanych na zasiłki dla bezrobotnych pracowników umysłowych i na związane z tem koszty administracyjne, winna być prowadzona osobna rachunkowość”.

Art. 7. W ustępie 1-szym art. 11 tej ustawy po słowie „robotników” dodaje się słowa „i pracowników umysłowych”.

Po ustępie 1-szym tegoż art. 11 dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Celem otrzymania zarobku dziennego, stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek i wypłaty zasiłków:

a) dla robotników dzieli się ich faktyczny zarobek bez żadnych potrąceń za ostatni okres płatniczy przez liczbę dni, faktycznie przepracowanych w tym okresie; o ile otrzymany z podziału przeciętny zarobek będzie wyższy od 5 zł., wówczas, zgodnie z art. 7 ustawy niniejszej, przyjmuje się jako przeciętny zarobek, stanowiący podstawę do obliczenia wkładek i wypłaty zasiłków — 5 zł.,

b) dla pracowników umysłowych dzieli się przez 30 ich faktyczny zarobek miesięczny bez żadnych potrąceń i, o ile otrzymany z podziału przeciętny zarobek będzie wyższy od 8 zł., wówczas, zgodnie z art. 7 niniejszej ustawy, przyjmuje się za podstawę do obliczenia wkładek i wypłaty zasiłków zarobek dzienny 8 złotych”.

W ustępie 2 art. 11 ustawy słowa „dla robotnika” zastępuje się słowami „dla bezrobotnego”.

Art. 8. Po ustępie 1-szym art. 13-go tej ustawy dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„W tych jednakże wypadkach, gdy pracownik w razie rozwiązania stosunku najmu pracy bez wypowiedzenia otrzymał odszkodowanie, prawo do pobierania zasiłków na wypadek bezrobocia zaczyna się najwcześniej od dnia, następującego po ukończeniu okresu, za który otrzymał odszkodowanie”.

W ustępie ostatnim tegoż artykułu słowa „tydzień ubiegły” zastępuje się słowami „7 dni ubiegłych”.

Art. 9. W ustępie 2-gim art. 17 tej ustawy w punkcie e) liczbę „4” zastępuje się liczbą „5” oraz wstawia się punkt „g)”: „2 przedstawicieli pracowników umysłowych”.

W ustępie 3-cim tegoż artykułu po słowie: „robotników” dodaje się słowa „i pracowników umysłowych”.

W ustępie 4-ym tegoż artykułu na końcu dodaje się zdanie następujące:

„w szczególności zaś winien powołać komisję do spraw zabezpieczenia pracowników umysłowych, mającą za zadanie opracowanie wszelkich wniosków na zarząd główny, dotyczących zabezpieczenia pracowników umysłowych. Komisja ta winna się składać z przewodniczącego zarządu głównego funduszu bezrobocia jako przewodniczącego, 2 przedstawicieli pracowników umysłowych, 1 przedstawiciela pracodawców, 1 przedstawiciela samorządu miejskiego i 1 przedstawiciela Rządu z pośród osób, wymienionych w punktach b) i c) niniejszego artykułu”.

Art. 10. W ustępie 2-im art. 19 tej ustawy pod lit. c) będzie:

„1 przedstawiciel pracowników umysłowych”;
literę „c” zastępuje się literą „d”, a literę „d” zastępuje się literą „e”, zaś w ust. 3-im „i” przenosi się poza literę „d” i dodaje się literę „e”.

Art. 11. W punkcie b) ustępu 1-go art. 32 tej ustawy po słowie „robotników” dodaje się słowa „względnie pracowników umysłowych”.

Po ustępie 1-szym dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Przedstawiciel pracowników umysłowych wchodzi w skład kompletu orzekającego komisji odwoławczej zamiast przedstawiciela robotników w wypadkach rozpatrywania odwołań pracowników umysłowych”.

Art. 12. W ustępie 1-szym art. 34 tej ustawy po słowie „robotników” dodaje się słowa „i pracowników umysłowych”.

Na końcu tegoż artykułu dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„W razie uchylenia się państwowych lub samorządowych zakładów pracy od obowiązku zgłaszania

pracowników, podlegających zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, od placenia wkładek na rzecz funduszu bezrobocia, od wydawania pracownikom zaświadczeń o rozwiązaniu stosunku najmu pracy oraz od zawiadamiania o każdym wolnym lub nowo-obsadzonej miejscu przełożona władza państwowa, względnie samorządowa, pociąga kierowników tych zakładów do odpowiedzialności na mocy przepisów, normujących ich stosunek służbowy, lub rygorów, ustalonych w ich umowach pracy z odnośnymi zakładami”.

Art. 13. W art. 38 tej ustawy w ust. 1-szym po słowach „w ciągu roku” daje się przecinek, oraz wstawia się słowa „a w stosunku do pracowników umysłowych i reemigrantów w ciągu dwóch lat”.

Art. 14. Po art. 38 tej ustawy dodaje się nowy artykuł treści następującej:

„Art. 38-a. Przepisy art. 3, 5, 8, 42 i 43 nie mają zastosowania do pracowników umysłowych”.

Art. 15. W art. 41 tej ustawy dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Jednakże na terenie województwa śląskiego postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie opieki nad bezrobotnymi mają zastosowanie względem tych robotników i pracowników umysłowych, którzy nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na mocy niniejszej ustawy”.

Art. 16. Po art. 41 wstawia się jako art. 41-a: „Wszelkie wydatki, poniesione przez Skarb Państwa na akcję doraźnej pomocy dla pracowników umysłowych do dnia rozpoczęcia normalnych świadczeń na mocy niniejszej ustawy, będą traktowane jako pożyczki, udzielone funduszowi bezrobocia, o ile te wpłaty nie zostały przewidziane w budżecie na r. 1925”.

Art. 17. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu, przeprowadzenie zaś zabezpieczenia pracowników umysłowych na wypadek bezrobocia na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi w ciągu 4 miesięcy od dnia wejścia jej w życie.

W odniesieniu do pracowników umysłowych zarówno ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650), jako też ustawa niniejsza tracą moc obowiązującą po upływie 2 lat od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy, przyczem Rada Ministrów władna będzie w stosunku do pracowników umysłowych przedłużyć moc obowiązującą tych ustaw jeszcze na rok.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *B. Ziemięcki*

864.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 13 listopada 1925 r.

O zniesieniu obszaru dworskiego Alteroda w powiecie grudziądzkim w województwie pomorskiem i wcieleniu jego terytorjum do gminy wiejskiej Rywald Szlachecki w tymże powiecie.

Na mocy § 2 p. 3 pruskiej ordynacji dla gmin wiejskich siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 233) oraz na mocy art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski Alteroda w powiecie grudziądzkim w województwie pomorskiem znosi się i wciela jego terytorjum do gminy wiejskiej Rywald Szlachecki w tymże powiecie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1926 roku.

Prezes Rady Ministrów
w z.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiwicz*

865.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 13 listopada 1925 r.

O zniesieniu obszaru dworskiego „Nowa Wieś” w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim i włączeniu jego terytorjum do gminy wiejskiej „Nowa Wieś” w tym samym powiecie.

Na mocy § 2 p. 3 pruskiej ordynacji dla gmin wiejskich siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 233) oraz na mocy artykułu 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski „Nowa Wieś” w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim znosi się, a terytorjum jego włącza do gminy wiejskiej „Nowa Wieś” w tym samym powiecie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1926 r.

Prezes Rady Ministrów
w z.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiwicz*